

Billeder for vore unge Mænd, det kan ikke beregnes. En litteraturhistorisk Forfatter har ment, at de danske Kvinder skylder Ingemanns Hustru en stor Del af den Agtelse og Ærbødighed, Mændene viste dem. Jeg tror, at Kvindernes Gæld til Fru Hejberg er nok saa stor.

„Skuespilleren er en Billedhugger, der modellerer sine Kunstværker i Sne,“ er der sagt. Fru Hejberg har ogsaa modelleret i et varigere Materiale, og hvad hun har skabt, vil ikke glemmes som den Sne, der faldt i Fjor.

Ville Højberg.

Om Ægtefællers Formueret.

(To Svar og et spørgsmål).

Hr. Højesteretssagfører *Sv. Høgabro* beder mig i „Kvinden og Samfundet“ (1890 s. 218) besvare et par spørgsmål.

Det første, som er meget let at svare på, lyder således.

„Hvad gavn vil en Hustru, der ikke har formue, og hvis arbejdskraft opsluges af hjemmets gærning, have af en sådan lovordning“ — hvormed Hr. S. H. mener: *særeje og særråde**) — „i modsætning til den, vi nu har?“

Ingen gavn — svarer jeg —, dersom den hjemmets gærning, der opsluger hendes arbejdskraft, ikke anses en Øre værd; ti i så fald får hun jo hverken særeje eller særråde (hvorfor betinger hun sig ikke ved ægtepagt en passende værdsættelse?). Men ellers: gavn i forhold til værdien af hendes arbejdskraft i hjemmets gærning (jf. Fru A. Bugge Wicksells afhandling s. 210 — 211).

Det andet spørgsmål er dette:

*) Når Hr. S. H. skriver, at jeg „stadig er så ivrig for særeje og særråde“, er han aldeles på vildspor. Jeg er for frihed (se min afh. om „Fritvalg af ægteskabelig regeringsform“ i „Kvinde og Samfund“ 1889 s. 16), og jeg bekæmper enhver, som vil pålægge ægtefællernes tvang til en bestemt ordning, t. eks. Dr. Starcke (se min afh. om „ægtefællers frihed, lighed og fællesskab“ i „Hvad vi vil“ d. 15/2 1889 s. 247).